

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

1

לפני כבוד השופטת נועה גרוסמן

התובע
גיא וגנר, עו"ד
ע"י ב"כ עו"ד אורי שורר

נגד

הנתבעות
1. ידיעות אחרונות בע"מ
2. ענת רואה
ע"י ב"כ עו"ד עומר אשכר

החלטה

2

3

4

1. יש להכריע בנושא הסמכות העניינית. האם בית המשפט המחוזי הוא אכן הערכאה המוסמכת להידרש לתובענה זו, או שמא בית משפט השלום.

6

7

2. התובענה הוגשה ביום 3.8.2020 ומהותה הוגדרה "לשון הרע צווי עשה". סכום התובענה הוגדר "700,000 ₪" אגרת המשפט שולמה בהתאם.

9

10

עמדת התובע:

12

3. התובע טוען, כי הנתבעת 2 (להלן: "הנתבעת") פרסמה לשון הרע נגדו באופן עוצמתי ומשמעותי הן באמצעות עיתון "כלכליסט" המוחזק ע"י הנתבעת 1 (להלן: "העיתון") והן באמצעות גורמים אינטרנטיים. לטענתו מדובר בהיקף פרסומים משמעותי. עוד טוען התובע בתגובה שהוגשה מטעמו ביום 3.12.2020, כי הוא עותר לסעדים וצווי עשה אשר שווים אינו ניתן לביטוי כספי או הערכה כספית, משכך הסעד אינו מצוי בגדר סמכותו הענייני של בית משפט השלום אלא בסמכותו השיורית של בית המשפט המחוזי.

18

19

4. התובע סבור, כי לא ניתן להקיש לעניינו את מה שנקבע בתיק רע"א 6500/19 ד"ר גבריאל שרון נ' ורד אשד (ניתן מפי כב' השופט גרוסקופף בהרכב כב' השופטים סולברג, מזוז

21

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

וגרוסקופף ביום 7.5.2020 להלן: "עניין אשד"). לטעמו, הקביעה שם נעשתה לעניין תביעות בקניין רוחני לפי סעיף 40(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט") ולא כבעניינו כאשר עסקין בתביעת לשון הרע. התובע אף מצביע על כך שהנתבעות עצמן בחרו מלכתחילה, שלא להשיג על עצם הגשת התובענה בבית המשפט המחוזי. לטעמו של התובע, התביעה צופה גם פני עתיד ולא רק פני עבר. מכאן, מתחדד הצורך בהרחבת היריעה והענקת הסמכות העניינית לדון בה לבית משפט המחוזי.

עמדת הנתבעות:

5. הנתבעות גרסו, כי עוד בכתב ההגנה סעיפים 92 ו-95, הן ציינו כי הסמכות העניינית אמורה להיקבע בהתאם לסכום התביעה, וכי במקרה הנדון סכום התביעה הינו 700,000 ₪. לכן לדידן בהתאם להוראות סעיף 51(א)(2) לחוק בתי המשפט, יש לקבוע את הסמכות העניינית בהתאם לסכום התביעה. בענייננו, מציינות הנתבעות כי לאור סכום התביעה - הסמכות העניינית נתונה לבית משפט השלום ולא לבית המשפט המחוזי.
6. הנתבעות מוסיפות, כי במישור העקרוני ולא כפי שנטען ע"י התובע, תביעת לשון הרע צופה פני עבר במובן זה שהתובע טוען לפגיעה בשמו הטוב כתוצאה מפרסום קודם ולא מפרסום עתידי. על הנפגע בלשון הרע לכמת את מלוא הנזק שנגרם לשמו הטוב בעבר ולפרטו בכתב התביעה. לאור הפירוט שנעשה כאן, התביעה מתאימה לדעתן מבחינת סכומה לדיון בבית משפט השלום ולא בבית המשפט המחוזי.
7. עוד מציינות הנתבעות, כי מצד הדין פרסום עבר שבוצע וניתן לאיתור - בין ברשת האינטרנט ובין בארכיון עיתונות - אינו מהווה פרסום חוזר ואינו מצדיק הגדלת הסכום. גם צווים שיינתנו לעתיד, אינם משקפים נזק גבוה יותר ממה שהתובע טען לו כיום.
8. מכל האמור לעיל סבורות הנתבעות, כי הבירור הנכון של התביעה צריך להתבצע בבית משפט השלום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

תגובת התובע:

9. התובע חולק על עמדת הנתבעות. לטענתו אין המדובר בפרסומי עבר אלא בפרסומים המשפיעים על מצבו היום ובעתיד. הוא אף תמך טענה זו בתצהיר וצירף אסמכתא. סעיף 2 לתצהירו שם.

התובע טוען, כי הפרסומים האינטרנטיים עדיין נקראים ע"י הציבור במדינה ועדיין גורמים לו נזקים נוספים ומצטברים. זאת למרות שחלפה למעלה משנה וחצי לאחר הפרסום הכתבה הראשונה בעניינו. אלה פרסומים אפקטיביים שעדיין פעילים בשטח ואינם בגדר פרסומים ישנים. התובע סבור כי יש להידרש לתביעתו במישור העקרוני שכן המוניטין שלו כעורך דין ושמו הטוב נפגעו קשות. עוד הוא גורס כי סוגיה זו מקבלת משנה תוקף, במיוחד לאור הדיון המתעורר בעניין "הזכות להישכח".

10. לאור הנזק המתמשך הנגרם לו, גורס התובע כי יש לקיים את הדיון בבית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה:

סמכות עניינית:

11. נושא הסמכות העניינית הינו נושא שבית המשפט מוסמך ואף חייב להעלות מיוזמתו. יש לדון בו בשלביו המוקדמים של ההליך.

ראו :

ע"א 3901/11 דוד מחקשווילי ואח' נ' רשות המיסים בישראל ואח' (ניתן ביום 7.8.2012, בהרכב כב' השופטים רובינשטיין, דנציגר, ברק-ארז, שם, פסקה 11).

12. סמכותו העניינית של בית המשפט המחוזי הינה סמכות שיורית.

ראו הוראות סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט :

"הסמכות"

40. בית משפט מחוזי ידון באלה :

(1) כל עניין אזרחי או פלילי שאיננו בסמכותו של בית משפט שלום ; "

סעיף 51(א)(2) ממשיך וקובע :

"א. בית משפט שלום ידון באלה :..."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

- 1 (2) תביעות אזרחיות – למעט תביעות הנוגעות למקרקעין – כשסכום התביעה
- 2 או שווי הנושא אינו עולה על 2,500,000 שקלים חדשים ביום הגשת התובענה,
- 3 והוא אף אם עלה הסכום או השווי לאחר מכן מחמת שערור, הצמדה, ריבית,
- 4 הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין;".
- 5
- 6 13. לאור זאת, על פני הדברים כאשר סכום התביעה בענייננו עומד על 700,000 ₪ בלבד, הרי
- 7 הסמכות העניינית להיזקק לתובענה מוקנית לבית משפט השלום.
- 8
- 9 **תביעות לשון הרע:**
- 10
- 11 14. אבחן את טענת התובע, כי הפרסומים שלטענתו מהווים לשון הרע פוגעים בו פגיעה כלכלית
- 12 מתמשכת, הצופה פני עתיד ולא רק פני עבר, וכי יש ייחודיות בתחום לשון הרע המרחיבה
- 13 את גדר הסמכות.
- 14 האם יש בכך כדי להעלות את רף התביעה עד כדי סמכותו של בית משפט המחוזי ?
- 15
- 16
- 17 15. בספרו של המלומד עו"ד שלומי ויינברג "מורה דרך לתביעות לשון הרע" הוצאת עולם
- 18 המשפט 2015, נסקר נושא הפרסומים ברשת האינטרנט.
- 19 נאמר שם:
- 20 "עם התפתחותה של רשת האינטרנט הפכו הפלטפורמות להפצת תכנים
- 21 באמצעותה למגוונות במיוחד: ברשתות חברתיות נפוצות, בבלוגים, בתוכנות
- 22 למסרים מיידיים ובמיילים".
- 23 עוד נאמר, כי בשל הגישה הקלה של גולשים לכל נקודת מידע הפרסומים הללו הופכים
- 24 לנגישים ונפוצים יותר לבעלי אפקט ויראלי עקב היכולת לחלוק בהם. מנגד, כיוון
- 25 שהפרסומים ברשת האינטרנט: "נבלעים בתוך האוקיינוס המידע האינסופי ומשכך,
- 26 כביכול, עוצמת הפגיעה שלהם אמורה להיות נמוכה יותר" (שם עמ' 71).
- 27
- 28 16. בית המשפט העליון בחן את הפרסום ברשתות החברתיות בפרט וברשת האינטרנט בכלל
- 29 בתיק רע"א 1239/19 שאול ואח' נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ (בהרכב כב' השופטים
- 30 ברק-ארז, מזוז ווילנר מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 20.11.2019).
- 31 בית המשפט קבע חד משמעית כי חוק איסור לשון הרע חל גם על פרסומים ברשת
- 32 האינטרנט. שם סעיף 39.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

על כן, פעולה ישירה ברשת האינטרנט היא אכן פרסום כמובנו של ביטוי זה בחוק איסור לשון הרע בסעיף 2 התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"). בית המשפט גם אפיין בין פעולה של שיתוף (share) לבין פעולה של חיבוב (like) וקבע כי הגם ששתי הפעולות חושפות את המשתמש לידיעה המקורית, הרי פעולת השיתוף בשונה מפעולת החיבוב, נחשבת אף היא בגדר פרסום לשון הרע. מפסק דין זה ניתן ללמוד על המשמעות הרחבה העשויה להיות נודעת לפרסומים ברשת האינטרנט, לא רק לאלה שנחשפו לפרסום הישיר אלא גם לאלה ששותפו בו בדרכים עקיפות.

מבחן הסעד:

17. היקף הפרסום וחשיפה גבוהה אליו גם ברבות הימים הוא שיקול משמעותי. אכן המשפט האירופאי מקדם את הרעיון של "הזכות להישכח". זהו פסק הדין בעניינו של עו"ד מריו קוסטחה שניתן בבית הדין האירופאי לזכויות אדם בשנת 2014. באמצעות פרשנות מרחיבה עיגן בית הדין שם את הזכות להישכח. כלומר: לבקש מן החברה המפעילה את מנוע החיפוש למחוק את התוצאות המתקבלות בעקבות חיפוש שמו במנוע החיפוש. ראו: מאמרה של עו"ד רחל ארידור הרשקוביץ בפרסומי המכון הישראלי לדמוקרטיה, גיליון מס' 83, "הזכות להישכח", פורסם ביום 27.1.2019.

<https://www.idi.org.il/parliaments/25693/25696>

18. מנגד, וכפי שצוטט לעיל מספרו של המלומד עו"ד שלומי ויינברג, היצף המידע וכמותו ברשתות האינטרנט עשוי לאיין ולעמעם את אפקט הפרסום ולהפחית משמעותית מערכו ומטיבו.

19. משכך ובהעדר חקיקה ספציפית ביחס לדיני לשון הרע, אני סבורה כי הפרמטר הקשיח לפיו יש לקבוע את הסמכות העניינית הוא מבחן הסעד. דהיינו סכום התביעה. מבחן הסעד הועדף על-פני מבחן מהות הסכסוך או מבחן העילה, שכן הוא מבחן פשוט יחסית שבו קביעת הסמכות נעשית על פי האמור בכתב התביעה.

לעניין מבחן הסעד, ראו:

ע"א 2846/03 ריצ'ארד ב' אלדרמן, עו"ד נ' דן ארליך (ניתן בהרכב כב' השופטים הנשיא

(כתוארו אז) ברק, טירקל וגרוניס 29.11.2004, פורסם ב'נבו').

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

"המבחן המקובל לעניין קביעת הסמכות העניינית בתחום האזרחי, בכל הנוגע לבתי המשפט שחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן - חוק בתי המשפט) עוסק בהם, הינו מבחן הסעד (ע"א 27/77 טובי נ' רפאלי, פ"ד לא(3) 561 (להלן - עניין רפאלי); ע"א 472/83 אריאלי נ' אריאלי, פ"ד מא(3) 208, 200; רע"א 483/88 מפעלים פטרוכימיים בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 815, 812; ע"א 4796/95 אלעזר נ' אלעזר, פ"ד נא(2) 669 (להלן - פרשת אלעזר); ע"א 8130/01 מחאג'נה נ' אגבאריה (לא פורסם) (להלן - עניין מחאג'נה)). משאומץ מבחן הסעד לעניין הסמכות העניינית, נדחה בעת ובעונה אחת מבחן אחר שהוצע, והוא - מהות הסכסוך".

(שם, פסקה 4).

רע"א 3075/17 שירביט חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' ציון ארד ואח' (ניתן מפי כב' השופט סולברג ביום 21.5.17 פורסם ב'נבו') :

"בידוע, כי סמכות השיפוט העניינית נקבעת במועד הגשת התביעה לפי שוויו הכספי של הסעד המבוקש או סכום התביעה סעיף 79 (א) לחוק בתי המשפט קובע לאמור : 'מצא בית המשפט שאין הוא יכול לדון בעניין שלפניו מחמת שאינו בסמכותו המקומית או העניינית, והוא בסמכותו של בית המשפט או של בית דין אחר, רשאי הוא להעבירו לבית המשפט או לבית הדין האחר....'".

(שם, פסקה 11).

20. בענייננו, הסעד המבוקש הוא לא רק כספי אלא גם סעד של צווי עשה. התובע טוען, גם בכתב התביעה וגם בהתייחסויות שהגיש לנושא הסמכות העניינית, כי דרישתו לצווי עשה (סעיפים 61 ב' - ד' לכתב התביעה) מרחיבה את יריעת התביעה עד כדי סמכות בית המשפט המחוזי.

21. אך, בהקשר זה אני מפנה לפסק דינו של כב' השופט אורנשטיין ה"פ 1242-01-13 יצחק רוזנטל הראל נ' גוגל (ניתן ביום 24.6.2013, פורסם במאגרים). כב' השופט אורנשטיין קבע שם בפסקה 7 לפסק הדין :

"מבחן הסמכות העניינית של בית המשפט נגזר מהסעד המבוקש, לפי הסמכויות הקבועות בחוק בתי המשפט.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

1 משכך, שומה עלינו לבחון מהם הסעדים המבוקשים בתובענה, וכנגזר מכך מהי
2 הערכאה המוסמכת לדון בתובענה, ותוך מתן הדעת גם לבקשה לפיצול סעדים.

3 המבקש עותר לצווי מניעה וצווי עשה. בניגוד לטענת המבקש, גם בית משפט
4 השלום מוסמך, כעקרון, להוציא צווי עשה וצווי אל תעשה וכסמכותו לפי סעיף
5 75 לחוק בתי המשפט. אוסיף, כי סמכותו של בית המשפט ליתן צוויים כאמור
6 קבועה גם בפקודת הנזיקין, שעליה מבוססות עילות התביעה, ולמצער רובן, וללא
7 שקיימת הגבלה המורה, כי הסמכות היא רק לבית המשפט המחוזי. בהקשר זה
8 אפנה לסעיף 71 לפקודת הנזיקין הקובע, כי כל בית משפט אזרחי מוסמך ליתן
9 תרופה על פי עוולה, וכן: "רשאי הוא ליתן ציווי בשל עוולה גם כשלא נתבעו או
10 לא נפסקו פיצויים או סעד אחר". ובסעיף 7 "ציווי יכול שיהיה צו עשה או צו אל
11 תעשה, לשעה או לתמיד" נבחן את כל אחת מהעולות: בראש וראשונה, מבסס
12 המבקש את התביעה על חוק איסור לשון הרע, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק
13 איסור לשון הרע"). חוק איסור לשון הרע מסמך את בית המשפט ליתן סעדים
14 של צווי עשה ואל תעשה לאור סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, המחיל את סעיפים
15 71 ו-72 לפקודת הנזיקין (ראה גם אורי שנער בספרו "לשון הרע" נבו הוצאה לאור
16 בעמ' 147). בנוסף, הוסמך בית המשפט בסעיף 9 לחוק איסור לשון הרע, ליתן
17 צוויים נוספים כגון איסור הפצה, פרסום תיקון, או הכחשה של לשון הרע ועוד.
18 משכך, אין מניעה שבית משפט השלום ידון בתביעות המבוססות על חוק איסור
19 לשון הרע ויוסמך להעניק צווי עשה ואל תעשה כמפורט לעיל. אציין, כי
20 בפרקטיקה הנוהגת אכן דן בית משפט השלום בתביעות מסוג זה ומעניק את
21 הסעדים האמורים".

22
23 22. משכך, אני מוצאת כי גם סעד של צו מניעה או צו עשה המבוקש בתביעות לפי חוק איסור
24 לשון הרע, כשלעצמו, אין בו כדי להעביר את גדר הדיון מתחום סמכותו של בית משפט
25 השלום אל תחום סמכותו של בית משפט המחוזי.

26
27 23. מקובלת עלי עמדת התובע, כי הפסיקה בעניין אשד כשלעצמה עוסקת בתביעות מתחום
28 הקניין הרוחני שעה שתביעתו שלו מושתתת על חוק איסור לשון הרע ועל הגנות הפרטיות.
29 אולם הדברים שנאמרו ע"י כב' השופט גרוסקופף בהלכת אשד בעניין הסמכות, תקפים
30 והולמים גם את ענייננו. וכך אמר בית המשפט שם בפסקאות 29 – 30 לפסק הדין:
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

1 29". בבסיס טענותיהם של המבקשים חבוייה ההנחה כי סעד שאיננו כספי
2 בתחום הקניין הרוחני הוא סעד שבהכרח לא ניתן להעריך את שוויו. הנחה זו לא
3 ניתן לקבל.

4 אכן, הפסיקה הכירה בכך שבמצבים בהם לא ניתן לשום את שווי התביעה ,
5 נתונה הסמכות לבית המשפט המחוזי מכוח סמכותו השיורית. ואולם, עצם
6 העובדה שנתבעו סעדים שאינם כספיים, אין בה כדי ללמד שלא ניתן לקבוע
7 את שווי התביעה. מלשוננו של סעיף 51(א)(2) לחוק בתי המשפט עולה כי
8 כאשר נתבעים סעדים שאינם כספיים יש להעריך את שווי התביעה לפי
9 "שווי הנושא". על כן, כאשר ניתן להעריך, ולו על דרך האומדנה, כי שווי
10 נושא התביעה אינו עולה על הסכום הנמצא בסמכותו של בית משפט השלום
11 (2.5 מיליון ₪) בית משפט השלום יהיה הערכאה המוסמכת לדון בעניין.

12 אבהיר עניין זה.

13 30. במקרה הרגיל, מטרתו של סעד שאינו כספי המתבקש בהלכים אזרחיים,
14 לרבות צו מניעה, היא להגן על זכויותיו של התובע בנכס כלשהו, בין אם מוחשי
15 ובין אם ערטילאי (ע"א 2287/00 שוהם מכונות ומבלטים בע"מ נ' הרר, פסקה
16 27, יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי 571 מהדורה שביעית 1995) משכך, ככל
17 שניתן לאמוד את הערך הכלכלי של האינטרס עליו מבקש התובע להגן באמצעות
18 הסעד הלא כספי, הרי שמשווי זה ניתן לגזור גם את ערכו של הסעד המבוקש
19 עצמו, ובדרך זו לקבוע האם שווי התביעה נופל לגדר סמכותו של בית המשפט
20 השלום או לגדר סמכותו של בית המשפט המחוזי".

21
22 ובהמשך שם בפסקה 31:

23
24 "....הרציונל המרכזי עליו מושתתים כללי חלוקת הסמכות העניינית בין בית
25 המשפט המחוזי לבין בית משפט השלום הוא ניתוב יעיל של תביעות בין
26 הערכאות הדיוניות, בהתאם לרמת מורכבותן וחיבותן. בעניינים אזרחיים,
27 השווי הכלכלי של האינטרס עליו מבקש הסעד להגן מהווה אינדיקציה מספקת
28 מבחינת דיני הסמכות העניינית לרמת המורכבות והחיבות של התביעה".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

24. לסיכום פרק זה אומר, כי מבחנו של הסעד הכספי בענייננו, מוליך תובענה זו אל בית משפט השלום ולא אל בית המשפט המחוזי. סכום התביעה עומד על 700,000 ₪ אשר במובהק מצוי בגבול סמכותו של בית משפט השלום.
אשר לסעד הנוסף המבוקש של צווי מניעה וצווי עשה, ראינו כי גם אלה עשויים להיות תחומים ומוגבלים לתחום סמכותו של בית משפט השלום.

25. טענות התובע כי תביעתו צופה פני עתיד ולא רק פני עבר, מגולמות בסכום אותו בחר לגדור את תביעתו – 700,000 ₪. אף צווי המניעה וצווי עשה שהוא מבקש לעבר ולעתיד לא הוערכו על ידו מעבר לסכום זה. משכך, אני קובעת כי גבול הסמכות הוערך על ידו עצמו, כגבול סמכותו של בית משפט השלום.

האגרה:

26. יש לקחת בחשבון עניין פרוצדוראלי אך בעל משמעות. התובע בחר לשלם אגרה לפי סכום של 700,000 ₪ בלבד. בכך, הגדיר את תביעתו כתביעה של בית משפט השלום. ראו בספרו של המלומד שלמה לוי "תורת הפרוצדורה האזרחית - מבוא ועקרונות יסודיים" תשנ"ט-1999. שם, עמ' 6 - 7. ההגדרה הפרוצדוראלית יוצרת את המסגרת הדיונית וככזו היא בעלת חשיבות למשמעותו של ההליך המשפטי לפי הסטנדרטים המקובלים בקהיליית העמים בני התרבות.

27. כאשר התובע עצמו העריך את תביעתו בסכום שאינו בסמכותו של בית המשפט המחוזי והאגרה שולמה בהתאם, הדברים מדברים בעד עצמם. השערות שהתובע מעלה ביחס לפרסומי עתיד אינן מקבעות את זכויותיו נכון להיום.

ראו: רע"א 3385/08 מרקט - פלייס מערכות בע"מ נ. טלטל ערוצי תקשוב בע"מ (פורסם בנבו, 25.09.08);

דברי כב' השופט רובינשטיין שם בפסקה כ"ד:

"הבוחר להקטין את תביעתו משיקולי אגרה, עושה כן בשעה שאינו בטוח בתוצאה, ואינו רוצה להשקיע סכומים גבוהים באגרות; הוא נוטל כמובן סיכון מסוים, וככלל אין לראות בעין טובה שינויים בגובה התביעה בשעה שנדמה כי הסיכויים גוברים."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4195-08-20 וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח'

06 לינואר 2021

סיכום:

28. מכל המקובץ לעיל, אני מוצאת כי התובע עצמו העמיד את תביעתו על סכום של 700,000 ₪ ובהתאם גם שילם את האגרה. בכך גילה את דעתו כי ראוי שהסמכות העניינית להידרש לתובענה זו תוקנה לבית משפט השלום. וכך אני מורה. אשר על כן, אני מורה על העברת הדיון בתובענה זו לבית משפט השלום במחוזות תל-אביב.

29. ערה אני להוראות התקנה 53 לתקנות סדר הדין האזרחי התשע"ח-2018, אולם כיוון ששאלת הסמכות העניינית הועלתה בראש ובראשונה ע"י בית המשפט, אני מוצאת להורות כי כל צד יישא בהוצאותיו לשלב הדיוני הזה.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"א, 06 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

נועה גרוסמן, שופטת